

Dirljivo odigrana „partija šaha”

Glavni junaci su dvoje usamljenih, inteligentnih i atraktivnih sredovječnih ljudi

Predstavom “Frenki i Džoni - obasjani mesečinom”, Narodnog pozorišta iz Beograda, sa Slobodom Mićalović i Igorom Đorđevićem u glavnim ulogama, pred prepunim gledalištem scene između starogradske crkve, svečano je spuštena zavjesa na jubilarno 30. izdanje festivala Grad tetar.

“Drago mi je kako je publika Grad teatra primila našu predstavu, i veoma sam srećna što sam učesnik i ovog jubilarnog festivala. Mnogo puta sam igrala na ovim scenama, i mnogo me važnih i lijepih stvari veže za Grad tetar, a ovo je divna prilika, samo zatvaranje festivala, da mu 'čestitamo' trideseti 'rođendan’”, izjavila je Sloboda Mićalović, glumica koju pamtimo iz brojnih gostujućih predstava i velikih koprodukcija Grad teatra, kao što je “Don Krsto” Vide Ognjenović.

“Mi smo u našoj priči o Frenki i Džonu dosta odstupili od osnovnog teksta, s obzirom na to da u njemu ima dosta 'amerikanizma', koji našoj publici ne znači ništa. Željeli smo da pokažemo samu suštinu ove drame, a ona govori o skidanju 'oklopa' i gardova, o dozvoljavanju mogućnosti da budemo voljeni, da budemo povrijeđeni. Svi tražimo ljubav, a malo ko od nas sebi postavlja pitanje da li smo sami sposobni da volimo. Glavni junaci priče su dvoje usamljenih, inteligentnih i atraktivnih sredovječnih ljudi, a publika može da vidi jednu dirljivu 'partiju šaha' koju igraju, jer su oni negdje emocionalno 'osakaćeni' - plaše se da vole, da budu iskreni i otvoreni. Ipak, oni pristaju da daju šansu vezi koja od starta djeluje kao da je osuđena na propast, i osvajaju nas idejom da i 'outsajderi' mogu jednostavno uploviti u luku ljubavi, objašnjava Sloboda Mićalović, ističući da je ova drama vjerovatno aktuelnija i važnija upravo danas, nego prije trideset godina kada je napisana.

“Nije lako igrati nešto što već postoji kao filmski hit, prije premijere predstave bila sam svjesna da će me neki gledaoci vjerovatno upoređivati sa Mišel Fajfer, iako smo potpuno različite glumice. Ali, navikla sam na to, još od mjuzikla 'Čikago’”.

“Publika prepoznaje te situacije koje mi igramo, a i sama predstava nosi važnu poruku - da za pravu ljubav nikada nije kasno. Zakasne ljudi koji ne prepoznaju tu ljubav, ili je propuste. Zato se i kaže da nam je samo jedna šansa data u životu, ne dvije ili tri, i ako je propustimo, propustili smo istinsku sreću. Jer, ili ćemo ostati sami, ili ćemo ostati s pogrešnom osobom cijeli život”, ističe Igor Đorđević.